

— Ей ме и мене! — чу се бавенъ мжжки гласъ. Гурковица се обърна и прочитъ ѝ свѣтнаха.

— Добре дошълъ, драгинко! Тъкмо ти ми трѣбваше. Вързачъ си нѣмаме, драгинко!

— Бате кжде е?

— Бате ти се запилъ въ града по сѣдилищата, а нивата гори.

— Тѣй ли, — продума равнодушно Никола и окачи на гвоздеа пжтната си торба. — А пѣкъ азъ останахъ безъ работа. Гледахъ, гледахъ ония жлѣтнали ниви, че ми доде на ума за нашата. Ще ида — рекохъ — да имъ помогна. Не ща азъ дѣлѣ. Щомъ като тате е поржчалъ нивата да остане за батя — нека бжде негова. Нали съмъ здравъ — ще изкарамъ колкото за единъ хлѣбъ. Нищо не ща. Искамъ само да ме позакърпишъ, когато сколасашъ, буле. Много се окжсахъ. Колѣнетъ ми се продѣниха.

— Да свикамъ ли жѣтваркитѣ?

— Свикай ги.

Зажѣнаха шесть млади жѣтварки дѣдовата Юрданова нива. Емнаха я отъ долния край. Запрѣщѣха жлѣтитѣ ржкойки. Сборичкаха се яснитѣ момински гласове и се понесоха отъ хѣлмъ на хѣлмъ. Никола почна да търкаля едритѣ снопи. Потъ рукна отъ челото му. Виръ вода стана бѣлата му риза. Буля му го поглеждаше дяволито.

— Избирай — му прошепна тя на ухото —. Която най ти хареса — нея ще ти вземеме. Не си вече малъкъ.

Никола се засрами, наведе очи и до вечерята не погледна нито една отъ жѣтваркитѣ.

На другия день обрѣснаха цѣлата нива. Отрѣзаха брадата. Събраха снопето. Додето Никола склади крѣстцитѣ, отъ Родопскитѣ върхове се закъртиха куршумени облаци и скоро се надвесиха надъ равнината. Настана мрачина. Жѣтваритѣ се втурнаха къмъ Сърпица. Екнаха грѣмотевици. Зачука градушка по керемидитѣ. Побѣлѣ